

[Hagen Hagensen]

Der er sket det på et par år, at man har fået øjnene op for, at man nu må gøre noget over for dette omsiggribende, den meningsløshed, det er at gå rundt med sådanne genstande.

Der skal ikke være tvivl om, at vi fuldt ud støtter, at det skal være forbudt at bære og have slangebøsser, armbrøster, kasteknive, kaste-stjerner, og hvad ved jeg, der aldeles ingen grund er til at have. Også visse gaspistoler kan der være grund til at nævne.

Antallet af angreb, der foretages med våben og navnlig med knive, har beklageligvis været stigende, og det er ikke mindst vores ordensmagt, der har været udsat for betydelig og urimelig risiko i den forbindelse. Derfor er det nødvendigt at skærpe lovgivningen. Vi vil ikke have et voldssamfund.

Under det udvalgsarbejde, der nu skal gå i gang, vil vi ud fra det her sagte drøfte enkeltheder i dette forslag, også mindre knive, og hvad dertil hører, og også de øvrige forhold, der er nævnt, besiddelse også af gamle våben. Vi vil gå ind i arbejdet med positivt sigte på at få en lovgivning, der kan give befolkningen og også ordensmagten mere tryghed og imødegå den vold, der er alt, alt for meget af.

Det begynder i hjemmene, det er helt givet, og jeg slutter mig til det, der kan siges om, at hjemmene må være med, og at det også må videreføres gennem SSP-arbejdet og på anden måde. Der er behov for, at vi alle virker med til at søge at få et samfund, hvor ro og orden hersker. Derfor siger jeg tak til justitsministeren for, at han er kommet frem med dette lovforslag.

Leif Hermann (SF):

Selv om det hverken fremgår af ministerens fremsættelsestale eller af lovforslagets bemærkninger, at dette lovforslag tager sigte på at begrænse volden i samfundet, er et led i bekæmpelsen af den vold i samfundet, der ubestrideligt forekommer, er det nok det, der ligger bagved. Når man tager slangebøsser med, hænger det nok sammen med, at slangebøsser har været anvendt som våben i forbindelse med BZ-aktioner. Vi er enige i lovforslagets hensigt.

Det, der måske kunne påkalde opmærksomheden, er, at lovforslaget på sine steder går så vidt som til at tage antikke armbrøster med. Nu ved jeg ikke, om ministeren på noget tidspunkt har været ude for situationer – jeg har i hvert

fald ikke selv læst om dem – hvor antikke armbrøster har været anvendt som led i slag mellem rockergrupper eller mellem andre, har været brugt mod politiet i forbindelse med forskellige aktioner, men det forekommer lidt ejendommeligt, at man tager sådan noget med, når man samtidig siger, at sådan noget som flitsbuer ikke hører med. Jeg har ladet mig fortælle, at man gør op med problemet med flitsbuerne i betænkningen.

Der er vel ikke nogen tvivl om, at den opfindsomhed, der kan gøre sig gældende på det her område, meget hurtigt vil gøre sig gældende, når det drejer sig om bestemte våbentyper, sådan som forslaget nævner det, ændring af knivsbladlængde til højst 7 cm, osv. Når det viser sig, at disse forbud gennemføres, vil opfindsomheden såmænd nok på andre områder slå igennem, så de, der vil være bevæbnet, fordi de føler et behov for at være bevæbnet, fordi deres udtryksform er vold, nok finder andre veje til at bære våben.

Vi er enige, som jeg sagde, i hensigten med dette forslag. Men jeg tror nok, at dette forslag ikke vil have nogen særlig betydning med hensyn til spørgsmålet om bekæmpelse af vold. Nu er det som bekendt sådan, at voldsproblemet ikke hænger sammen med, at folk bærer våben, men at folk kommer i nogle situationer, hvor deres reaktionsmønster bliver voldeligt. Når man så har våben, så bruger man dem.

Hvorfor er der ingen steder i bemærkningerne taget fat på nogle overvejelser om forbud mod reklame for køb af våben? Jeg har på mit kontor liggende en brochure fra en virksomhed, der på postordrebasis sælger knive med blade op til 18 cm og knive med blade op til 14 cm. Der er billeder af dem, og de ser, kan jeg love, diaboliske ud. Hvornår får vi et forbud mod den slags virksomhed?

Hvornår begynder vi på det familie- og socialpolitiske område at sikre, at børn og unge oplever, at der er brug for dem, at de møder den kærlighed og forståelse, der indebærer, at de medinddrages i tilrettelæggelsen af deres egen tilværelse? Hvornår begynder vi at tage demokratibegrebet alvorligt som en forebyggelse af, at folk lærer at reagere voldeligt?

Hvornår får vi den markante kulturelle indsats, der fortæller, at vold ikke er noget konfliktløsningsmiddel? Og hvornår fremlægger justitsministeren for alvor et program, der kan